

CCXXIX

Vasile Voiculescu

Nu-ți spun nici un adio cum n-ai mai exista...
Rămâi doar coaja celei pe care-o iau cu mine...
Ți-am supt adânc esența și te-am golit de tine...
Plec numai cu splendoarea și frumusețea ta;
Las ochii falși luceferi, și iau privirea dragă,
Las buze reci de idol și iau sărutul lor,
Uit sânii, duc căldura și forma lor întreagă,
Fur neagra avalanșă de par când se dezleagă,
Din trup îmbrățișarea de vrej amețitor...
Zvârl inima stricată ce-ți schioapătă alene,
Cu scopuri nepătrunse țesute-n lingușiri
- Când prefăcute lacrimi, când râsete viclene-
Capcana-n chip de suflet ascunsă-n amăgiri
Cu tot ce-am strâns din tine curat, ca Prometeu
Am să te-alcătui altfel, dar suflet îți dau eu.